

תת"ע 7030/08/21 - מדינת ישראל נגד סיגל ארז

בית משפט השלום לטעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7030-08-21 מדינת ישראל נ' ארז
בפני כבוד השופט שרת קריספין

בעניין: מדינת ישראל
הנאשימה ע"י ב"כ עו"ד בשארו
נגיד
סיגל ארז
הנאשמה ע"י ב"כ עו"ד פנחס

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 11.3.21, הודיעת תשלום קנס בגין אחזיה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הד"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת, בטרם הייתה מיוצגת, כפירה באישום המוחס לה וטענה: "אני לא דברתי בטלפון. אני גם יכולתי להחזיק גם מסרך".

ביום 19.6.22, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אייל שוחט, עורך הד"ח והוגשו הד"ח וסרטון מצלמת הגוף של העד, סומן ת/2.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

פרשת התביעה

ע"פ גרסת המאשימה, hari שביום 11.3.21, נגגה הנאשמת ברכב בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגעה לק"מ 109, נצפתה על ידי עד התביעה, שנסע מימינה ובצמוד לרכבה על גבי אופנו משטרתי, כאשר היא אוחצת בטלפון נייד בצד ימין בידה הימנית, בסמוך לגלגל ההגה, מטה ראה מספר פעמים מטה ומ קישה עם אצבעוותה על גבי המסר.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - verdicts.co.il

העד הורה לנשאתת לעצור את הרכב, שמר על קשר עין עם הרכב עד לעצרתו בשול ימין, הסביר לה את מהות העבירה ורשם מפיה את הדברים הבאים: "**לא החזקתי טלפון**".

בחקירותה הנגדית, נשאל העד מה היה מצב התנועה במקומם ובאיזה נתיב נסעה הנשאתת והשיב כי אינו זוכר ואין לכך חשיבות, שכן נסע מימינה, במרקח של כמטר בלבד מחלון רכבתה.

העד נשאל והשיב כי הראות הייתה טוביה, לא היה חשור ולא ירד גשם.

העד נשאל והשיב כי שמר על קשר עין עם הרכב הנשאתת עד לעצרתו בשול ימין, כמתועד גם ב-ת/2.

העד נשאל והשיב כי אינו יודע היכן היה הטלפון הניד לאחר שניגש אל הרכב הנשאתת וכי אינו יודע אם יש דיבורים ברכב.

העד נשאל והשיב כי הוא יודע כי מדובר היה בטלפון נייד ולא בכרטיסי ביקור.

לבסוף, נשאל העד אם הוא בודק עבר תעבורתי של נהגים שהוא עוצר, השיב בחיוב והסביר כי הוא מזהה את הנהג ובודק אם יש לו פסילה ו/או רישוון נהיגה בתוקף.

להלן התיעוד המצלום ב-ת/2: העד נושא על האופנוווע, עוצר לפני הרכב הנשאתת בשול ואז פונה אליה ואומר לה שהיא החזיקה טלפון נייד ביד ימין והוא משבה "לא נכון" תוך שניתן לראות כי היא מחזיקה בידי כרטיסי ביקור. העד אומר לה שובי שהחזיקה את הטלפון ביד והוא משבה "אני מצטערת אבל זה ממש לא נכון" העד משיב שתגידי את זה בבית המשפט. הנשאתת עונה "למה בית משפט אני ממש לא מבינה". הנשאתת מציגה בפני העד תעודה של אם שכלה במקומות תעוזת זהות. עוד אמר לה העד שאורות הרכב לא דולקים, רק אורות חניה ואמיר לה לשובב את הדית כדי להדליך את האורות הנכוניים. הנשאתת יצא מהרכב כדי לראות את האורות והעד מסביר לה כיצד היא צריכה לוודא שהאורות דולקים. לאחר רישום הדו"ח, מסביר העד לנשאתת כי הדו"ח כולל קנס ונקודות והיא מבקשת שיוטר לה כי זה לא פיר. הנשאתת שבה וטוענת כי לא נגעה בטלפון זהה סתם עושה לה בלגן. העד השיב כי אם היה לו ספק, לא היה רושם את הדו"ח וכי הבחן בה כשהיא מחזיקה את הטלפון ביד ימין ומטה את הראש למטה מספר פעמים. הנשאתת משבה "מה זה קשור" וכי כואבת לה יד שמאל והיא שקרה במחשבות ואולי בגלל זה הראש היה כלפי מטה. הנשאתת שבה ומבקשת מהעד לבטל לה את הדו"ח.

פרשת ההגנה

על פי גרסת הנשאתת, היא נהגה כאמור וכאשר העד הורה לה לעצור את הרכב, היא לא הבינה במה מדובר, כיון שאינה מדברת בטלפון. הנשאתת העידה כי היא אם שכלה שבנה נהרג בתאונת דרכים וזה "הכי חזק" עצלה ולכן היא חזרת ואומרת כי לא דיברה בטלפון, שנמצא בדרך כלל היכן שהמטוסים.

הנשאתת הוסיפה כי היא נוהגת משנת 1977 וכי כל העבירות שלה הן בגין טלפון, אבל אף פעם לא ערערה על דו"ח, גם אם צדקה, עד הפעם.

בחקירתה הנגדית, מסרה הנשאתת כי נסעה לביתה, מטל אביב, אבל אינה זוכרת לאיזה צורך הייתה בתל אביב.

הנשאתת נשאהה ואישרה כי העד נהג באופנוווע משטרתי ואני זוכרת מתי הבדיקה בו לראשונה, רק שהפתיע אותה

ואינה זוכרת אם כרז לה או סימן לה באופן אחר.

הנאשפת נשאלת אם העד עצר אותה בשל ימין והשיבה כי אינה זוכרת.

הנאשפת נשאלת מה עוד עשתה באותו היום והשיבה כי אינה זוכרת.

הנאשפת נשאלת אם ביקשה מהעד לוותר לה על הדוח והשיבה כי "שוטרים לא באמת נונטנים" והוסיפה כי גם פקחים רושמים כנגדה זו חותם באופן שיטתי, למורת שיש להתו נכה ברכב. הנאשפת העידה כי לא הבינה על מה העד מדבר וכי אמרה לו שאין לה סיבה לדבר בטלפון בזמן נסיעה "זה מחודד לי בראש בעקבות הבן שלי" וכי לא דיברה בטלפון.

הנאשפת נשאלת למה ביקשה מהעד שיוותר לה על הדוח, כי-15 דקות לאחר שעצר אותה, בשלב בו סיים לרשום את הדוח והשיבה כי מלכתחילה הייתה מופתעת ואמירה לו שלא דיברה בטלפון ובמהמשך ביקשה שיוותר לה, שינוי לה.

הנאשפת נשאלת כיצד זה אינה זוכרת מאיין ולא נסעה באותו אירוע והשיבה כי במקרה הזה זכר לה יותר מכל דוח ואף פעם לא ביקשה לבטל שם דוח בעבר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראות שהוגשו מטעם ושמعتי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשפת עברה את העבירה המוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד הتبיעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התיחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאיושם. אין מחלוקת כי העד נהג באופנו משטרתי, הנהנה מיתרונו מובהק של גובה על פני רכב הנאשפת, רכב פרטני קטן יחסית, כפי שנitin היה לראות ב-ת/2 וכן, הנהנה מהאפשרות להיצמד לרכב מרחק קצר ביותר, כך שככל תא הנהג גלי וחשוף בפני העד.

2. העד ציין כי הבחן בעבירה מרחק של מטר בלבד, כאשר החלון הקדמי הימני, דרכו הביט לתוך הרכב, היה שkopf ולא הפרעה. העד ציין כי הנאשפת אחזה בטלפון, בצד ימין, בידי הימנית, בסמוך לגלאל ההגהה, הטהה ראה מספר פעמיים והקישה על גבי המשך באצבעותיה. מדובר בתיאור מكيف ומפורט של אופן האחזה והשימוש בטלפון הנידי.

3. בנסיבות שפורטו לעיל, אין כל נפקחות לנטייב נסיעת הרכב הנאשפת ודין בכך שהעד נסע במקביל לרכבה. לפירות הנתיבים של שוטר נהג יש חשיבות כאשר מדובר בנזידת משטרת או רכב משטרתי אחר, שאינו דינגלי ומטבעו, אינו יכול להיצמד לרכב הנאכף או לחילופין, כאשר עסקין בעבירות בהן יש משמעות לנטייב נסיעה. לעומת זאת, כאשר מדובר ברכב דו גלאלי משטרתי ובעבירות טלפון נידי, אין זה משנה כלל באיזה נתיב נסע הרכב הנאכף, די בכך שהעד מתעד כנדרש את כיוון הנסיעה, מאיזה צד של הרכב הנאכף נסע ואת המרחק ממנו הבחן בעבירה, כמו במקרה שבפני. בעניינה של הנאשפת, העד הבחן בעבירה מרחק של

מטר בלבד, כאשר הוא צמוד לחילון הקדמי הימני, תiar באופן מפורט את הטלפון ואופן ביצוע העבירה ובנסיבות אלה, לא תיתכן, לטעמי, טעות כלשהי מצדיו.

4. עדותו של העד עשתה עלי רושם אמין ועניני ולא נסתירה בחקירתו הנגדית.

5. מנגד, גרסת הנואשת לא הייתה אמינה עלי כלל ועיקר. במקרים ההפירה, טענה הנואשת כי לא דברה בטלפון וכי יכולה להוכיח בידה גם מסרק. מנגד, ב-ת/2, כאשר העד ניגש לרכב, ניתן היה לראות כי הנואשת מחזיקה בידה מספר כרטיסי ביקור וזאת באופן תמורה משווה- האם ניסתה הנואשת להציג מצג לפיו נהגה ברכב תוך שהיא אוחזת בכרטיסי ביקור בידה? כך ניתן להסיק גם מחקירתו הנגדית של העד, בעמוד 11, שורות 15-16. מנגד, הנואשת עצמה לא העידה, בשום שלב, כי אוחזה בידה כרטיסי ביקור או מסרק.

6. הנואשת העידה באופן עקבי כי לא דברה בטלפון הנייד, אך לא ידעה לומר היכן היה הטלפון הנייד אותה עת, רק שבדרך כלל הוא נמצא "אייפה שהמתבעות". הנואשת לא זכרה פרטים משמעותיים מיום העבירה, רק את העובדה שלא דיברה בטלפון הנייד וזאת על טענתה כי "במקרה זה זכור לי רק סתם יותר מכל דוח"- עמוד 14 לפורוטוקול, שורות 7-6.

7. על אף גרסתה הנחרצת, לכארה, שבה הנואשת והתחנונה בפני העד שיוותר לה על הדוח.

8. בرع"פ 16/2020 בן יוסף נגד מדינת ישראל, נאמר: " בעניינו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכבת בתנועה, הנוגה בו "לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם". מדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחזקה ושימוש) מופיע מושא האיסור (טלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיימים איסור לאחז בטלפון אף מבלי להשתמש בו (וראו גם: ע"א 2920/90 קופת חולים של הסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 397, 409...מסקנה זו אף מתחזקת ביתר שאת בבחינת תכליית התקנה, שכן אין ספק כי שני האיסורים נועדו למנוע את הפנית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת בכך של אחיזת הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו (וראו לעניין זה גם בפסקת בית המשפט המחוذים: עפ"ת (חיפה) 13-6936 יהודה נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (28.6.2013); תת"ע (ת"א) 3027-02-12 מדינת ישראל נ' אלוני [פורסם ב公报] (18.4.2013)). זאת, לאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי יכולתו של הנהוג לנוהג באופן בטוח ומסכנים בכך את סבירתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך".

9. מן האמור לעיל אנו למדים, כי גם אם הייתה מתקבלת גרסתה של הנואשת, לפיה, לא דברה בטלפון הנייד, הרו שדי בכך שאוחזה אותו בידה ועשתה בו שימוש, באופן שתיאר העד כדי להרשעה במיחס לה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות ייחודית הוצאה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנהני קובעת כאמור, כי הנאשמה עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדזן.

זכות ערעור חוק.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 ביולי 2022, במעמד הצדדים.